

ZIJN ER IN DE HEMEL MEER BEKOMMERDEN DAN BEVESTIGDEN?

Hoe ligt het nu? Mag ik niet rusten voordat ik weet, dat Christus en Zijn bloed mij is toegepast? Of kan ook een bekommerde zalig worden?

Ziet hier de vraag, waarover al heel wat te doen is geweest en waarover zo onkundig kan worden gesproken.

De vraag is maar waarover men bekommerd is! Martha bekommerde zich over vele dingen. Deze bekommering wordt door Christus afgewezen. Eén ding is nodig: Zitten aan de voeten van Christus en luisteren naar de woorden des eeuwigen levens.

Kain, Ezau, Achab en Judas waren bekommerd over de gevolgen van de zonde. Zij gingen met deze bekommering bij God vandaan en kwamen in de wanhoop terecht. Hun bekommering was niet de weg, die leidt tot de zaligheid. De gewetens spraken wel, maar het bracht niet tot Christus. Hun bekommering was niet zaligmakend. We hopen, dat u deze uitdrukking verstaat, want niet de bekommering maakt zalig, Christus alleen maakt zalig! We kunnen nu ook betreffende de zaligheid bekommerd zijn. Denk maar aan de rijke jongeling. Hij wilde zalig worden en hij ging verloren. Hij stelde de vraag over het eeuwige leven en het zalig worden aan Christus. Doch ... hij ging bedroefd weg. Hij wilde zalig worden met behoud van ... Doch zalig worden geschiedt alleen in de weg van verlies van onszelf!

Doch genoeg over allerlei soorten bekommering. Ze zijn geen vrucht van de zaligmakende bediening van de Heilige Geest.

De vraag is nu: Wat en welke is dan de bekommering, die vrucht is vanuit de Heere? Onze briefschrijfster geeft zelf het antwoord: Zij gelooft in Christus, zij spreekt van rijke en heerlijke openbaringen door Zijn Woord, maar ... vanwaar dan toch steeds weer die twijfelingen tot aan de vraag: Zou ik dan toch tot de dwaze maagden behoren?

We willen hier wat verder op ingaan. Kent u ook deze vragen? Is mijn geloof wel echt? Ken ik Christus in waarheid? Is Zijn bloed mij toegepast? Zonder het bloed zijn we niet veilig voor het naar verderf. Is Christus de enige grond mijner hope?

We zijn verblijd met deze vragen. Want deze vragen getuigen van leven! Bedenkt toch dit goed: Wanneer het geloof in het hart geboren wordt, komt u het ongeloof tegen. Wanneer de zekerheid geschonken, komt de onzekerheid om de hoek kijken. Wanneer het licht ontstoken wordt, komt u de duisternis tegen. Wanneer u op weg bent naar Christus, dan komt u de zonde tegen. En zo zouden we kunnen doorgaan met onze opmerkingen.

Die zaligmakend bekommerd zijn, weten één ding heel goed: *Zij kunnen op grond van hun bekommering niet zalig worden.* De bekommering is geen grond. Christus en Zijn kruis is de enige grond der zaligheid.

Dit moeten ook Gods bevestigde kinderen steeds weer leren. Zij kunnen op grond van hun bevestiging en zekerheid niet sterven. Hoe wordt menigmaal van de zekerheid een grond gemaakt. We krijgen dan grote christenen.

Let dus goed op! Niet omdat ik bekommerd ben en ook niet omdat ik bevestigd ben, word ik zalig! De reden en de oorzaak der zaligheid is Christus en Christus alleen!

Zo noodzakelijk is, dat we van alle gronden buiten Christus worden afgesneden. En daar zijn zovele gronden! *Zelfs het geloof, de bekering en de rechtvaardigmaking vallen als gronden weg.* Daarom brengt de Heere Zijn kinderen *steeds weer in het armenhuis*, opdat er plaats kome voor Christus en we in Zijn gemeenschap alleen, het leven zullen vinden! En deze gemeenschap wordt alleen ervaren door het geloof, gewerkt door de Heilige Geest.

Doch dit geloof kan zwak zijn. Dit geloof kan bestreden worden. Dit geloof kan in duisternis gehuld zijn. Een ieder, die naar Sion reist, kent met de vader van de maanzieke knaap het gebed: "Ik geloof Heere, kom mijn ongeloof te hulp!" En hoe aangenaam is de Heere dit afhankelijke en aanhankelijke leven! Werd dit arme, behoeftige leven maar meer gevonden!

Daarin wordt de Heere verheerlijkt. Beste vriendin, we hebben op het erf der kerk gebrek aan zondaren, die hongeren en dorsten naar Christus en Zijn gerechtigheid. Hoe verblijdend is het leven, waarin we overtuigd van zonde en ellende, Christus leren aankleven!

Daar is de zonde. Daar is de vergeving. Doch daar is de zonde telkens weer. Hoe kom ik dat alles toch te boven? En dan ook weer de vraag: Is de beleving dezer zaken wel *zaligmakend* werk? Bedrieg ik mij niet?

O bedenkt dan toch, dat juist de oprechten de worstelingen kennen in verband met het bedrog en de leugen. De doden hebben daar geen last van. Zo ook de dwaze maagden niet. Zij gaan onder hun dwaasheid niet gebogen. *De wijze maagden kennen de dwaze maagden. De dwaze maagden kennen de wijze maagden niet.* Zij trekken wel in hun gezelschap mee, maar zij zijn meelopers en in wezen zijn zij vreemd volk.

De Heere brengt Zijn volk gedurig weer in afgesneden wegen. In het onmogelijke van zalig worden aan eigen kant, opdat zij het van de andere zijde leren verwachten. Werpt uw net uit aan de andere zijde. En gij zult vangen. We krijgen oog voor de lege netten. En daarna voor de volle netten, die uit de bediening van Christus komen. Ja, ook de lege netten zijn vruchten vanuit Christus. Hij maakt leeg om te brengen tot het geloof. Het geloof is, naar Calvijn, de ledige hand, die ontvangt. Volle handen "nemen". Lege handen "nemen aan" door ontvangen.

Vanwaar is de bekommering in het leven van Gods kinderen? Omdat hun geloof menigmaal zo zwak is. Deze bekommering is noodzakelijk, opdat we leren, dat we het geloof niet in eigen handen hebben. Het geloof is een gave Gods. Maar ook de beoefening des geloofs is een gave Gods. De Heere is de Schenker en de Onderhouder. "Ik heb voor ulieden gebeden, dat uw geloof niet ophoude". De onderhouding is een gave van het altaar, een geschenk van de grote Hogepriester en Overste Leidsman des geloofs, Jezus Christus.

Beslissend is de vraag: Kennen we de geloofsomhelzing van Christus? De omhelzing. Daar gaat de schenking aan vooraf. De schenking gaat voor de toe-eigening!

We kennen nu uw vraag: Maar waar wordt Christus mij geschonken? Antwoord: In het rechthuis. Het licht gaat op in de duisternis!

Ik weet het. We hebben hier de stroom tegen van het hedendaagse godsdienstige leven. Velen prediken een algemeen geloven, dat God de vergeving van zonden belooft aan zondaren. Doch de *persoonlijke* vraag stelt het Woord: Wat dunkt u van de Christus? Wij horen de Kerk in de Heidelberger Catechismus belijden vanuit de beleving: De gerechtigheid van Christus is niet alleen voor anderen, maar zij is ook mij geschonken!

Het algemeen geloven, dat Christus de Zaligmaker is; dat er in Hem vergeving is, dit algemeen geloven is te kort voor de zaligheid.

O merkt toch op voor wie Christus is gekomen! Wie het zijn, die Hem nodig krijgen! Calvijn zegt zo terecht, dat Christus zich openbaart en Zich wegschenkt aan geen anderen dan aan de ellendige en benauwde zondaren, dewelke zuchten, arbeiden, beladen zijn, hongeren, dorsten, en van droefheid en ellendigheid uitdrogen.

De reformator schrijft verder zo waarschuwend:

"Vooreerst moeten wij weten, dat alles wat Christus geleden en gedaan heeft tot zaligheid des menselijken geslachts ons onnut en onprofijtelijk zij, zolang als Hij buiten ons is en wij van Hem vervreemd zijn. Zo moet Hij dan ons eigen worden en in ons wonen, zal Hij ons kunnen mededelen de dingen, die Hij van Zijn Vader ontvangen heeft.

Christus in ons. Hoe komt Christus in ons? *Vanuit de barensweeën van het aan zijn zonden en ellende ontdekte zondaarvolk komt Christus tevoorschijn.* Paulus zegt, dat Christus hem geopenbaard is. Hoe is dat geschied? In de barensweeën op de weg naar Damascus! Niet anders is de gang van de leerling in de Catechismus in zondag 5. In de onderwerping aan Gods gerechtigheid vraagt hij naar de weg en naar het middel om de welverdiende straf te ontgaan en om weder tot genade te komen. O vrienden, houdt deze weg toch vast! Velen stellen de gerechtigheid Gods naar achteren. Zij beginnen bij het kruis van Christus.

Reeds Arminius leerde in navolging van Pelagius: In het stuk der vergeving stapt God van Zijn rechterstoel af en beklimt Hij de stoel van Zijn genade. Doch Gomarus merkte terecht op:

Met zulk een gevoelen durf ik voor God niet te verschijnen! De vraag is: Kennen we iets van het richterlijke Gods in ons leven? Zijn onze zonden ons tot een last geworden? Ik weet het, in deze weg trachten we eerst te komen tot zelfverlossing. Doch wie zal met zijn hart borg worden en tot Mij genaken, spreekt de Heere? We zullen niets kunnen geven tot lossing onzer ziel.

Ook met behulp van anderen zullen we tot de voldoening aan Gods gerechtigheid niet kunnen komen. Niemand zal de prijs der ziele, dat rantsoen, in tijd noch eeuwigheid kunnen voldoen. O welk een voorrecht, wanneer het oor van ons hart ontsloten wordt voor het woord van Christus: "Kom tot Mij, allen die vermoeid en beladen zijt, en Ik zal u rust geven". Op dat woord moet het heen. Op dat woord alleen. Daar is de ankergrond. Daar ligt de rotsgrond. Op dat woord moeten we bouwen in plaats van op onze bekommring. Tot Hem heen om geholpen te worden ter bekwamer tijd!

Voor Christus maakt de Heere plaats door Zijn Woord en Geest. Wat houdt de Heere dan over? Een behoeftige ziel. Een ledige hand. En een schuld, die we dagelijks meerder maken. Achteruitgang in plaats van vooruitgang is de bevinding van de ellendige. In deze weg wordt Christus noodzakelijk en dierbaar! *O merkt toch op, dat we aan Zijn voeten niet komen als bekommerden, maar als een goddeloze. We moeten onze bekommring verliezen.* We komen aan Zijn voeten niet met rijke bevindingen. Maar wederom als een goddeloze. We moeten het eerste verliezen om het tweede te verkrijgen. We komen niet aan Zijn voeten aan als mensen, die het weten. Maar als een *radeloze*. We moeten de wetenschap verliezen. *Heere, wat moet ik doen om zalig te worden? We weten het niet meer.* Paulus ging naar Damascus als professor in de theologie, maar hij kwam in de weg der bekering als een dwaas openbaar. Hij wist de weg niet meer. Wat moet ik doen? Hij moest aan de hand worden geleid.

We komen aan de voeten van Christus evenmin als een gewillige, maar als een *onwillige*, als een *vijand*. Vijanden worden met God verzoend. *Vijanden van de Wet en vijanden van het Evangelie*. We komen aan de weet, wat we hebben gedaan. Christus gekruist. We hebben tegen het kruis geschopt in plaats van het kruis omhelsd. We zijn zulke vijanden. We nemen het plekje van de hel over. Maar daar gaat nu het wonder openbaar komen! Christus is ter helle afgedaald om de hemel te verwerven. Ja, opdat God de goddeloze rechtvaardige op de grondslag van het bloed. Hoe dierbaar is deze Middelaar in Zijn wonden, geslagen door en voor onze zonden. Zijn bloed heeft de prijs betaald. Gijlieden zijt duur gekocht. Hij heeft ons Gode gekocht met Zijn dierbaar bloed. Hem prijzen we u aan! De prijs door Hem betaald. De kwitantie ons gegeven. De failliete zaak door Christus overgenomen Gode tot heerlijkheid.

Ds. J. Catsburg in "Om Sions Wil" van 16 juli 1976